

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 124/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej JUDr. Máriou Staríčkovou, advokátkou, Paulínska 19/A, Trnava, proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Up/1989/2023 z 27. marca 2024, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoUp/1/2025 z 3. júla 2025, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Up/1989/2023 z 29. júla 2025 a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Up/1989/2023 z 8. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) platobným rozkazom okresného súdu a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), priznal jej finančné zadost'učinenie v celkovej sume 20 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej bola platobným rozkazom Okresného súdu

Banská Bystrica sp. zn. 38Up/1989/2023 z 27. marca 2024 (ďalej aj „platobný rozkaz“) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 706 eur s príslušenstvom. Platobný rozkaz spolu s prílohami bol sťažovateľke doručený do jej elektronickej schránky s uplatnením fikcie doručenia 13. apríla 2024. Následne 30. apríla 2024 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

3. Dňa 22. augusta 2024 sťažovateľka podala proti platobnému rozkazu odpor a zároveň návrh na určenie neúčinnosti elektronického doručenia elektronickej úradnej správy – platobného rozkazu a návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Okresný súd uznesením sp. zn. 38Up/1989/2023 z 15. októbra 2024 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2024“) návrh sťažovateľky na určenie neúčinnosti elektronického doručenia platobného rozkazu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia v úvode podrobne popísal zákonné podmienky postupu pri doručovaní platobného rozkazu v rámci upomínacieho konania s dôrazom na možnosť aplikácie fikcie doručenia. Následne pristúpil k posúdeniu samotného návrhu sťažovateľky na určenie neúčinnosti elektronického doručovania elektronickej úradnej správy a dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky nebol predmetný návrh podaný včas, teda v lehote 15 dní odo dňa, odkedy sa sťažovateľka s obsahom elektronickej úradnej správy oboznámila alebo mohla oboznámiť. Podľa okresného súdu sťažovateľka nepreukázala, že by sa objektívne nemohla s elektronickou správou oboznámiť aj skôr ako 12. augusta 2024 (t. j. v rozhodnom období od 27. marca 2024 do 12. augusta 2024), keď sa dozvedela o zablokovaní svojho bankového účtu z dôvodu exekúcie vednej proti nej, v nadväznosti na čo sa prihlásila do svojej elektronickej schránky. V snahe vylúčiť akékoľvek pochybnosti týkajúce sa vecnej správnosti rozhodnutia, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na určenie neúčinnosti elektronického doručenia platobného rozkazu, sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vyjadril aj k vecnej dôvodnosti podaného návrhu. Dospel k záveru, že aj keby bol návrh sťažovateľky posúdený ako podaný včas, dôvody, o ktoré sa opiera, nemožno považovať za dôvody, pre ktoré by súd mohol rozhodnúť o neúčinnosti elektronického doručenia elektronickej úradnej správy – platobného rozkazu.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 15CoUp/1/2025 z 3. júla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“), rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2024 potvrdil. V odôvodnení uviedol, že rozhodnutie okresného súdu zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu, vychádza z podstatných skutkových tvrdení a okresný súd starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. S prihliadnutím na obsah spisu vyhodnotil postup okresného súdu ako vecne správny a zákonný.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 38Up/1989/2023 z 29. júla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu z 29. júla 2025“) zamietol aj návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu z dôvodu nesplnenia kumulatívne stanovených podmienok v § 122 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky nebol predmetný návrh podaný včas, teda v lehote 15 dní po odpadnutí prekážky, ktorej existencia bránila včasnému vykonaniu procesného úkonu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že náhodnú udalosť, napr. keď sa adresát dozvie o doručení elektronickej úradnej správy do elektronickej schránky z iných zdrojov alebo vlastnú svojvôľu, keď sa po vlastnej úvahe, keď tak učiní, oboznámi s obsahom správ doručených do elektronickej schránky, nie je možné vydávať za „odpadnutie prekážky“. Podľa okresného súdu sťažovateľka nepreukázala, že by sa z objektívnych dôvodov nemohla s elektronickou správou oboznámiť aj skôr

ako 12. augusta 2024 (t. j. v rozhodnom období od 27. marca 2024 do 12. augusta 2024), keď sa dozvedela o zablokovaní svojho bankového účtu z dôvodu exekúcie vedenej proti nej, v nadväznosti na čo sa prihlásila do svojej elektronickej schránky. V snahe vylúčiť akékoľvek pochybnosti týkajúce sa vecnej správnosti rozhodnutia, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu, sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vyjadril aj k vecnej dôvodnosti podaného návrhu. Vyslovil záver, že aj keby bol návrh sťažovateľky posúdený ako podaný včas, dôvody, o ktoré sa opiera, nemožno považovať za dôvody, ktoré stranu sporu ospravedlňujú v zmeškaní zákonnej lehoty v súdnom spore.

6. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 38Up/1989/2023 zo 4. septembra 2025 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu zo 4. septembra 2025“) odmietol odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu s odôvodnením, že tento bol podaný oneskorene, teda po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia platobného rozkazu. V odôvodnení okresný súd poukázal na uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2024 v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu z 3. júla 2025, ktorým okresný súd sťažovateľkin návrh na určenie neúčinnosti elektronickeho doručovania elektronickej úradnej správy zamietol, ako aj na napadnuté uznesenie okresného súdu z 29. júla 2025, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu.

7. Sťažovateľka proti rozhodnutiu okresného súdu zo 4. septembra 2025 podala sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením sp. zn. 38Up/1989/2023 z 8. októbra 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu z 8. októbra 2025“) ako nedôvodnú zamietol. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil tým, že sťažovateľka v podanej sťažnosti neprodukovala žiadne argumenty týkajúce sa priamo uznesenia o odmietnutí odporu a jeho odôvodnenia, preukazujúce včasnosť podaného odporu, pričom zdôraznil, že námietky sťažovateľky, ktorými táto v podanej sťažnosti namietala svoju povinnosť plniť a vyjadrovala nespokojnosť s rozhodnutím súdu o jej návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu a návrhu na určenie neúčinnosti elektronickeho doručovania elektronickej úradnej správy, sú pre toto konanie bez právnej relevancie, keďže odpor bol sťažovateľkou podaný oneskorene. Vzhľadom na uvedené okresný súd považoval za preukázané, že napadnuté uznesenie o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu je vo výroku vecne správne a jeho odôvodnenie zodpovedá skutkovému a právnomu stavu veci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutým rozhodnutiam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že okresný súd a krajský súd nesprávnym, nepreskúmateľným a ústavne neudržateľným spôsobom aplikovali svoje všeobecné právne názory na skutkový stav vo veci sťažovateľky, čím porušili sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti označené práva. V rámci svojej argumentácie ďalej uvádza:

a) Vo vzťahu k platobnému rozkazu sťažovateľka namieta dôvodnosť podaného návrhu na vydanie platobného rozkazu a postup okresného súdu, ktorý podľa sťažovateľky vydal napadnuté rozhodnutie – platobný rozkaz v rozpore so zákonom. Tvrdí, že v danom prípade neboli splnené podmienky na jeho vydanie, konkrétne že návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný neoprávnenou osobou, keďže žalobca, v danom prípade obec podala návrh na vydanie platobného

rozkazu bez súhlasu obecného zastupiteľstva. Ďalej tvrdí, že okresný súd mal návrh na vydanie platobného rozkazu odmietnuť, keďže bol podľa názoru sťažovateľky vydaný v rozpore s dobrými mravmi a jeho podaním zo strany žalobcu malo dôjsť k zneužitiu práva. Zdôrazňuje, že tým, že jej bol platobný rozkaz doručovaný elektronicky, o čom ona nemala vedomosť, nemala možnosť brániť sa proti nemu v súdnom konaní.

b) Pokiaľ ide o uznesenia okresného súdu a krajského súdu označené v záhlaví tohto rozhodnutia, sťažovateľka v úvode podrobne popisuje okolnosti, za ktorých jej bola aktivovaná jej elektronická schránka, dôvody, ktoré ju viedli k jej subjektívnemu presvedčeniu, že zánikom jej funkcie starostky došlo zároveň aj k deaktivácii jej elektronickej schránky aktivovanej pre ňu ako fyzickú osobu. Ďalej popisuje okolnosti, ktoré jej bránili v tom, aby sa s poštou, ktorá jej bola doručovaná elektronicky, riadne oboznámila. Tvrdí, že elektronickú schránku nemohla využívať, pretože nedisponovala potrebným technickým vybavením, konkrétne pracovným notebookom, ktorý na tento účel využívala, pretože jej bol odňatý zo strany zamestnávateľa 9. februára 2024. Ďalej tvrdí, že jej zlý fyzický a psychický zdravotný stav jej neumožňoval prácu so zobrazovacími zariadeniami, k čomu ako dôkaz predložila potvrdenie Sociálnej poisťovne o jej dočasnej pracovnej neschopnosti v období od 12. februára 2024 do 31. marca 2024 a lekársky posudok zo 16. februára 2024. Podľa názoru sťažovateľky tak okresný súd, ako ani krajský súd neboli oprávnené na reštriktívny výklad a spochybňovanie záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku. Záver súdu, že práca s elektronickou schránkou na účel prevzatia pošty zo súdu nie je prácou, ale bežnou činnosťou, sťažovateľka považuje za výklad v rozpore so zisteným skutkovým stavom a za nesprávne právne posúdenie veci. Za nesprávne právne posúdenie veci považuje aj záver súdu, v zmysle ktorého uplatnenie fikcie doručenia vo vzťahu k elektronickému doručovaniu platobnému rozkazu v danom prípade bolo v súlade so zákonom. Tvrdí, že pri elektronickom doručovaní platobného rozkazu bolo potrebné aplikovať § 266 ods. 2 CSP a § 9 ods. 4 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“), v súvislosti s čím poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 306/2010. V odôvodnení napadnutých rozhodnutiach podľa sťažovateľky absentuje odpoveď na podstatné argumenty, ktoré uviedla vo svojich podaniach, najmä čo sa týka ňou vznesenej námietky premlčania žalobcom uplatneného nároku, čím okresný súd, ako aj krajský súd zaťažili svoje rozhodnutia nepreskúmateľnosťou.

c) Sťažovateľka tvrdí, že na základe platobného rozkazu ako exekučného titulu došlo k nariadeniu exekúcie vo vzťahu k jej osobe ako exekučnému dlžníkovi s priamym zásahom do jej majetku, keďže v súčasnosti nemôže nakladať so svojimi úsporami vo výške 13 852,87 eur, ktoré jej boli exekučne odpísané z účtu, čím došlo k zásahu do jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

d) K návrhu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľka uvádza, že ako bývala starostka obce požívala úctu a „dobré meno“ zo strany spoluobyvateľov obce aj v rámci kraja. Súčasná situácia, keď je vedená ako „exekučný dlžník“ vo vzťahu k obci ako exekučnému veriteľovi, navodzuje u bežných ľudí v obci a okolí dojem, že funkciu starostky vykonávala v rozpore so zákonom, hoci opak je pravdou, v súvislosti s čím poukázala na rozsudok okresného súdu sp. zn. 7Cpr/7/2024 z 12. júna 2025.

e) V závere sťažovateľka tvrdí, že lehotu na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiam označeným v záhlaví tohto rozhodnutia považuje za zachovanú. Podľa jej názoru nie je potrebné formalisticky napádať každé jedno rozhodnutie, ktorým bolo zasiahnuté do jej práv. V danom

prípade je podľa názoru sťažovateľky postačujúca jedna ústavná sťažnosť, v ktorej bude namietat' porušenie ňou označených práv napadnutými rozhodnutiami vrátane posledného, ktorým sa podľa názoru sťažovateľky konanie končí. Podľa sťažovateľky ide o obdobnú situáciu ako v prípade, keď je vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, keď lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, ostáva zachovaná a začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) platobným rozkazom okresného súdu a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces platobným rozkazom okresného súdu sp. zn. 38Up/1989/2023 z 27. marca 2024:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

11. Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je teda ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa ústavnou sťažnosťou namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Účinnú ochranu základných práv a slobôd (okrem iného) predstavuje opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 36/96).

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Sťažovateľka podala proti napadnutému platobnému rozkazu riadny opravný prostriedok – odpor, o ktorom bol príslušný rozhodnúť a aj tak učinil okresný súd napadnutým uznesením zo 4. septembra 2025, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením krajského súdu sp. zn. 15CoUp/1/2025 z 3. júla 2025:

14. Ústavný súd sa v súvislosti s namietaným porušením práva sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu zaoberal v prvom rade otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti ako jednej z procesných podmienok jej prípustnosti.

15. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

16. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v citovanom § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. Ústavný súd pritom opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd, pričom v prípade jej podania po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, prípadne túto lehotu predĺžiť, pretože kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

17. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2024, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na určenie neúčinnosti elektronického doručenia platobného rozkazu, nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2025. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená v elektronickej podobe 12. októbra 2025, teda celkom zjavne po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka, kvalifikovane právne zastúpená, odvíja zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu od doručenia napadnutého uznesenia okresného súdu z 8. októbra 2025, ktorým okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu zo 4. septembra 2025, ktorým okresný súd odmietol odpor proti platobnému rozkazu, ktorého právoplatnosťou sa podľa názoru sťažovateľky konanie, v rámci ktorého bolo vydané aj napadnuté uznesenie krajského súdu, končí. Podľa sťažovateľky ide o obdobnú situáciu ako v prípade, keď je vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, keď lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. K otázke včasnosti ústavnej sťažnosti, resp. zachovaniu lehoty na jej podanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd uvádza, že posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde nie je v tomto prípade aplikovateľná, pretože sťažovateľka nepodala dovolanie vo veci týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom základným predpokladom použitia výnimky na „posunutie“ začiatku plynutia procesnej lehoty v intenciách poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde je to, že ide o rozhodnutie napadnuté dovolaním.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti pre úplnosť uvádza, že sťažovateľka sa mohla domáhať ústavnoprávneho prieskumu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia, avšak nie v procesnej línii v rámci rozhodovania o odpore proti platobnému rozkazu.

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2025, odmietol ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením okresného súdu sp. zn. 38Up/1989/2023 z 29. júla 2025:

21. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06).

22. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona o ústavnom súde posúdiť, či požiadavky kladené na závery vyjadrené v napadnutom uznesení okresného súdu z 29. júla 2025 (riadne odôvodnenie a absencia arbitrárnosti) okresný súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

23. Po preskúmaní relevantných častí napadnutého uznesenia okresného súdu z 29. júla 2025, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu, ústavný súd konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľky nezistil. Smerodajným zákonným ustanovením upravujúcim podmienky, za ktorých kumulatívneho splnenia súd odpustí zmeškanú zákonnú lehotu, bol § 122 CSP. Zmyslom tohto ustanovenia je ochrana práv strany sporu. Zároveň ide o mimoriadny úkon, pretože odpustením zmeškania lehoty sa narúša právna istota sporových strán, ktorých sa rozhodnutie (v okolnostiach veci platobný rozkaz) týka. Posúdenie ospravedliteľnosti dôvodu, pre ktorý strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškali zákonnú lehotu, je plne v dispozícii všeobecného súdu a dôvod sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu. Právna úprava inštruuje, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty je potrebné podať zároveň so zmeškaným úkonom v lehote pätnástich dní po odpadnutí prekážky a je v ňom potrebné uviesť okrem dôvodu zmeškania lehoty aj skutočnosti, z ktorých vyplýva, že je podaný v uvedenej pätnásťdňovej lehote. V prípade

absencie týchto náležitostí súd návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhovie (IV. ÚS 405/2021).

24. Za ústavne akceptovateľné ústavný súd považuje odôvodnenie týkajúce sa námietky sťažovateľky, ktorou táto spochybňuje ústavnú udržateľnosť právneho názoru okresného súdu, ktorý tento vyjadril vo svojom napadnutom uznesení z 29. júla 2025, a podľa ktorého návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu nebol podaný včas, teda v lehote 15 dní po odpadnutí prekážky, existencia ktorej bránila včasnému vykonaniu procesného úkonu. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že „odpadnutie prekážky“ je objektívnou kategóriou, t. j. pokiaľ určitá prekážka existuje a trvá, bráni sporovej strane vykonať určitý procesný úkon, avšak hneď po jej odpadnutí začína plynúť zákonná lehota na vykonanie zmeškaného úkonu a podanie návrhu na odpustenie procesnej lehoty. Podľa okresného súdu sťažovateľka nepreukázala existenciu a trvanie náhlejšej, nepredvídateľnej prekážky, ktorá by mala trvať až do momentu, ktorý sťažovateľka označuje ako moment, keď sa oboznámila s elektronickou správou. Okresný súd tvrdí, že náhodnú udalosť, ako napr. keď sa adresát dozvie o doručení elektronickej úradnej správy do elektronickej schránky z iných zdrojov alebo vlastnú svojvôľu sťažovateľky, keď sa po vlastnej úvahe, keď tak učiní, oboznámi s obsahom správ doručených do elektronickej schránky, nie je možné vydávať za „odpadnutie prekážky“. Takúto sťažovateľkou tvrdenú prekážku totiž mohla podľa okresného súdu sťažovateľka odstrániť sama a kedykoľvek z vlastnej vôle. Vzhľadom na uvedené tak ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľky za neopodstatnenú.

25. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že okresný súd sa v napadnutom uznesení z 29. júla 2025 nevysporiadal s podstatnými argumentmi, ktorými sťažovateľka odôvodňovala svoj návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu, k tomu ústavný súd uvádza, že aj túto námietku sťažovateľky považuje za neopodstatnenú. V danom prípade okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou podaný návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu bol podaný oneskorene a už len táto skutočnosť podľa ústavného súdu predstavuje dôvod na zamietnutie návrhu, keďže v zmysle § 122 CSP súd odpustí zmeškanie lehoty len v prípade, ak dôjde ku kumulatívne splneniu podmienok stanovených v tomto znení zákona. Napriek tomu sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vyjadril aj k vecnej dôvodnosti podaného návrhu. Podľa jeho názoru ani zdravotný stav a ani životné okolnosti uvádzané sťažovateľkou nemôžu naplniť dôvody na rozhodnutie o neúčinnosti elektronickeho doručenia v súdnom konaní, pretože nemajú žiaden súvis s neprevzatím platobného rozkazu z elektronickej schránky, ktorú sťažovateľka nenavštevovala dlhodobo a bez príčinnej súvislosti s tým, či v určitom časovom období bola práceschopná alebo práceneschopná, či mala k dispozícii pracovný notebook alebo nie a aký bol jej zdravotný stav. Zároveň ani tvrdenie sťažovateľky o jej (subjektívnom) presvedčení o „automatickej deaktivácii“ jej elektronickej schránky aktivovanej na doručovanie po skončení výkonu funkcie starostky obce nemôže obstať, keď sťažovateľka sa do svojej elektronickej schránky úspešne prihlásila aj po zániku jej mandátu – 10. januára 2023. Sťažovateľka nemala žiadnu snahu prihlasovať sa pravidelne do svojej elektronickej schránky, a to od januára 2023 až do doby, keď sa dozvedela o exekúcii vedenej proti nej. Okresný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľka si po zistení, že je proti nej vydaný platobný rozkaz, dokázala zabezpečiť prístup do elektronickej schránky prakticky bezodkladne po tom, čo zistila blokáciu svojho bankového účtu súdnym exekútorom, teda v čase, keď, ako tvrdí, nemala k dispozícii technické vybavenie a stále u nej pretrvávali zdravotné problémy. Sťažovateľkou uvádzané skutočnosti a dôvody tak podľa

okresného súdu mali nepochybne subjektívny charakter, resp. nastali výlučne jej zavinením a nedbanlivým prístupom, pretože nevenovala náležitú pozornosť svojim zákonom stanoveným povinnostiam vo vzťahu k elektronickej komunikácii s orgánmi verejnej moci a svojim nedbanlivým prístupom tak sama zapríčinila, že platobný rozkaz v tejto veci sa stal právoplatným a vykonateľným exekučným titulom.

26. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd ústavne konformným spôsobom reagoval na všetky námietky vznesené sťažovateľkou v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu, pričom jeho úvahy vyplývajúce z napadnutého uznesenia rešpektovali zákonné limity. Odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu z 29. júla 2025 preto možno považovať za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd preto nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu z 29. júla 2025 nič, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, pre ktoré by mohlo byť považované za ústavne nekonformné.

27. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

28. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky atakujúce arbitrárnosť napadnutého uznesenia sú zjavne neopodstatnené, teda nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jej práv podľa ústavy a dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 29. júla 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.4. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením okresného súdu sp. zn. 38Up/1989/2023 z 8. októbra 2025:

29. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

30. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní aj okresný súd, ktorý napadnutým uznesením z 8. októbra 2025 rozhodol o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu zo 4. septembra 2025, ktorým okresný súd odmietol odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska

akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

31. Napriek tomu, že sťažnosti sa nepriznáva devolutívny účinok, teda prejednávajú ju a rozhodne o nej súd, súdny úradník ktorého napadnuté rozhodnutie vydal, sudca konajúci a rozhodujúci o sťažnosti má pri tomto rozhodovaní postavenie nadriadeného súdu, aj keď to zákon výslovne neustanovuje. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu z 8. októbra 2025 a argumentácie v ňom uvedenej tak ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ich skúmať vo vzájomnej súvislosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože konanie na súde prvej inštancie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pristúpil v súvislostiach k preskúmaniu nielen napadnutého uznesenia okresného súdu z 8. októbra 2025, ale aj uznesenia okresného súdu zo 4. septembra 2025, ktoré prechádzalo jeho vydaniu, a konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľky nezistil. Jednou z podmienok, aby sa súd mohol zaoberať odporom a dôvodmi v ňom uvedenými (vrátane vznesenej námietky premlčania) týkajúcimi sa veci samej je jeho podanie v zákonom ustanovenej lehote. Preto nie je významné, či bol odpor riadne odôvodnený aj po vecnej stránke (t. j. o aké skutkové a právne dôvody žalovaný svoj odpor opiera), ak bol podaný oneskorene, súd ho musí odmietnuť v zmysle dikcie zákona ustanovenej v § 12 ods. 1 písm. b) zákona o upomínanom konaní, pričom akékoľvek skúmanie jeho vecnej odôvodnenosti je nadbytočné, pretože na rozhodnutie súdu nemá žiadny vplyv.

33. V danom prípade okresný súd v uznesení zo 4. septembra 2025 odmietol odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu s odôvodnením, že tento bol podaný oneskorene, teda po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia platobného rozkazu. V odôvodnení poukázal na uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2024 v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu z 3. júla 2025, ktorým okresný súd sťažovateľkin návrh na určenie neúčinnosti elektronického doručovania elektronickej úradnej správy zamietol, ako aj na napadnuté uznesenie okresného súdu z 29. júla 2025, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu.

34. Okresný súd sa v napadnutom uznesení z 8. októbra 2025 stotožnil so záverom okresného súdu uvedeným v odôvodnení uznesenia zo 4. septembra 2025, a teda že odpor v tejto veci bol podaný oneskorene, t. j. uznesenie o odmietnutí odporu je vo výroku vecne správne a jeho odôvodnenie zodpovedá skutkovému aj právnenému stavu veci.

35. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že okresný súd sa v napadnutom uznesení z 8. októbra 2025 nevysporiadal s podstatnými argumentmi, ktorými sťažovateľka odôvodňovala svoju sťažnosť, k tomu ústavný súd uvádza, že túto námietku sťažovateľky považuje za neopodstatnenú. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 8. októbra 2025 uviedol, že žalovaná v sťažnosti neprodukovala žiadne argumenty týkajúce sa priamo napadnutého uznesenia o odmietnutí odporu a jeho odôvodnenia, preukazujúce včasnosť jej podaného odporu, pričom jedine tieto argumenty by boli spôsobilé, aby sťažovateľka preukázala vecnú nesprávnosť uznesenia o odmietnutí odporu

a dosiahla jeho zrušenia. Ďalej okresný súd uviedol, že sťažovateľka sa v sťažnostnom konaní opakovane domáhala toho, aby súd prihliadol na jej argumentáciu, ktorou brojí proti nároku žalobcu, čo sa týka veci samej. Namietala, že súd v žiadnom svojom rozhodnutí nereagoval na túto jej argumentáciu, avšak opomína jej irelevantnosť pre to-ktoré vydané rozhodnutie. Okresný súd v odôvodnení zdôraznil, že pri vydaní určitého rozhodnutia v súdnom konaní nie je jeho povinnosťou odpovedať na každý argument strany sporu, ale iba na tie, ktoré majú význam pre dané rozhodnutie (ktoré sú pre rozhodnutie súdu o tom-ktorom aj čiastkovom procesnom nároku právne relevantné). Nebolo preto povinnosťou súdu zaoberať sa argumentáciou sťažovateľky, ktorá sa týkala „veci samej“, pretože jej posúdenie by bolo nadbytočné a nemohlo by priniesť iné rozhodnutie súdu v danom štádiu konania. V závere okresný súd vo svojom odôvodnení dodal, že na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní postačuje, ak nárok možno „odôvodnene predpokladať“ zo skutkových tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov. Je vecou (a procesnou zodpovednosťou) žalovaného, aby sformuloval svoje námietky proti vydanému platobnému rozkazu (vecné alebo právne) v príslušnom procesnom prostriedku obrany. Nemôže však očakávať, že v prípade zmeškania zákonnej lehoty na vykonanie procesného úkonu (nevyhnutného z hľadiska ďalšieho pokračovania v konaní) môže prostriedky svojej procesnej obrany uplatniť neskôr, v inom procesnom úkone (napr. v sťažnosti) a v inom štádiu konania a táto jeho procesná obrana bude predmetom preskúmania súdom.

36. Ústavný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu z 8. októbra 2025 nevidel také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľkou označeného práva. Podľa jeho názoru napadnuté uznesenie okresného súdu z 8. októbra 2025 nie je možné považovať za zjavne neodôvodnené ani za arbitrárne, teda také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení zákona. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého uznesenia.

37. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

38. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 8. októbra 2025, ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 8. októbra 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.5. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok:

39. Sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjst' ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu